

store har truffet det rette. Jeg haaber, at det kan blive fremmet saa hurtigt, at det kan blive til Lov i indeværende Samling, da der, som sagt, er almindelig Trang til en Lovgivning paa dette Omraade.

Breinholt: Ligesom de ærede foregaaende Talere ser ogsaa jeg venligt paa dette Lovforslag og tror, at det paa visse Steder virkelig vil kunne afhjælpe et Savn, som maaske endog har været følt ret stærkt. Jeg kan i det hele taget slutte mig til de Grunde, der ere anførte derfor af de ærede foregaaende Talere, og som særlig med stor Udførlighed ere fremsatte af det ærede Medlem, som sidder lige foran mig (Piper). Jeg skal derfor ikke trætte det høje Ting med uforholdne Gentagelser. Kun én Bemærkning, og det en temmelig selvskreven Bemærkning, skal jeg tillade mig at gøre. Den knytter sig i en vis Forstand til den sidste ærede Talers Udtalelser om Vandsynsmændenes Kendelser; men den gaar rigtignok delvis i en anden Retning end hans. Jeg kan meget godt samstemme med ham om det ønskelige i, at man kan slippe saa billigt som muligt i disse Anliggender, og en Kendelse af Vandsynsmænd er jo ubetinget billigere end en Kendelse af Landvæsenskommissionen. For saa vidt slutter jeg mig paa dette Punkt til ham. Men der er en anden Side ved denne Sag, jeg gerne vil tillade mig at fremdrage, og som vækker en ikke ringe Betænkelighed. Det er Afskæringen af Appel fra Vandsynsmændenes Kendelser. Efter §§ 52, 55 og 56 er man afskaaren fra en saadan Appel. Ganske vist: efter § 52 er jeg ikke ganske klar over, om dette sker. Bestemmelsen dér lyder saaledes: Opnaas en mindelig Overenskomst ikke, kan Sagen, hvis Parterne ere enige derom, undergives Synsmændenes Kendelse. Ere Parterne ikke enige om at forlange Kendelse af Synsmændene, kan Sagen kun afgøres ved Landvæsenskommissionens Medvirkning. Nu staar det mig, som sagt, ikke klart, om der deraf, at Parterne blive enige om at æske en Kendelse af Vandsynsmændene, eo ipso følger, at de forud have bundet sig til at lade den endelige Afgørelse ligge i Vandsynsmændenes Haand og saaledes have givet Afkald paa Appel til Landvæsenskommissionen. Jeg vil derfor gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, hvilken Forstaaelse der er den rigtige her. Det kan jo saa godt tænkes og vil vel i Rege-

len være Tilfældet, at Parterne ere enige om at ønske en Kendelse uden derfor samtidig at være enige om, at Kendelsen, hvorledes den end falder ud, altsaa selv om den ene Part synes, den er ganske ubillig og uretfærdig, skal være endelig afgørende. Det, jeg altsaa gerne vilde spørge om, er, om man efter § 52 staar frit. Med Hensyn til §§ 55 og 56 kan dér jo derimod ikke herske nogen Tvivl, thi dér siges der med rene Ord, at en Kendelse af Vandsynsmændene om de dér nævnte Punkter er inappellabel. Da nu de os foreliggende Paragraffer ere bestemte til at danne en integrerende Del af vor hele Vandløbslovgivning, ville de anførte Bestemmelser jo kunne faa Virkning paa Omraader, hvor det efter min Mening maa vække ikke liden Betænkelighed at lægge en saadan Myndighed i Vandsynsmændenes Haand, thi det vides jo dog, at Valget af Vandsynsmænd undertiden, for ikke at sige ofte, kan komme til at bero paa en ren Tilfældighed, og at de valgte Kvalifikationer i Vandløbsager just ikke ere saa overvældende, at man roligt kan lade dem være fuldstændig afgørende i de ret vanskelige Spørgsmaal, som ofte forekomme paa dette Omraade. Jeg har derfor troet at burde henlede saa vel den ærede Landbrugsministers som Tingets Opmærksomhed paa, at her mulig er et Punkt, som trænger til Overvejelse, og jeg skal slutte med at bede om, at denne Overvejelse maa blive ret nøje og ret velvillig.

Landbrugsministeren (Ole Hansen):

Det ærede Medlem, som indledede Forhandlingen om denne Sag (Piper), fremhævede, at det kunde være forbundet med ret store Vanskeligheder at faa samarbejdet Reglerne om Spildevandsledninger med den almindelige Vandløbslov, og heri har det ærede Medlem naturligvis Ret. Det kan være ret vanskeligt, men det Samarbejde af disse Regler, som er sket i det foreliggende Forslag, er jo sket efter et Ønske, der er udtalt fra dette Tings Side. Det er jo ikke noget Ønske, der er kommet frem fra Landbrugsministeriets Side, men det var under Behandlingen af det tidligere private Lovforslag, at man i dette høje Ting rejste Spørgsmaalet om Indførelse af de ny Regler som et Led i den gældende Vandsynslov. Jeg haaber ogsaa, at det paa dette Grundlag skal kunne lykkes at føre Sagen igennem paa en tilfredsstillende Maade, og jeg skal være meget villig til at arbejde videre paa Sa-